

ΜΑΝΛΑΪΑΝ -57 ΔΥΤΙΚΑ-ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπημένη μου Μελίνα,

Αρχίζω αυτό το γράμμα χωρίς να ξέρω ποσο θα τραηξει, αν θα έχει συνέχεια, πως θα τελειώσει. Το αρχίζω γιατί νιώθω την ανάγκη να μοιραστω μαζί σου αυτές τις συναρπαστικές εμπειρίες. Για πρώτη φορά υστερα απο τόσα χρόνια νιώθω στην πλατη μου να με γαργάλανε φτερουγες, όπως τότε, που ετοιμαζόμουν για το πρώτο εφηβικό ξεπέταγμα έξω απο τη σιγουρη μητρική φωλια για το μαγεμένο αγνώστο

(1)

ΦΓΜ 1.1

ΜΑΝΧΑΤΑΝ -ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Αγαπημένη μου Μελίνα,

Αρχίζω αυτό το γράμμα χωρίς να ξέρω ποσο θα τραβήξει, αν θα έχει συνέχεια, πως θα τελειώσει. Το αρχίζω γιατί νιώθω την ανάγκη να μοιραστώ μαζί σου αυτές τις συναρπαστικές εμπειρίες που περνώ, σχεδόν σαν το πρώτο εφηβικό ξεπέταγμα τότε που εγκατέλειπα την σιγουρη μητρική φωλια προς άλλους ορίζοντες.

Η Ουγκέτ, η Παριζιάνα, μας είχε πεί: "Μετά απο το Παρισι, η πόλη στην οποία θα μπορούσα να ζήσω είναι η Νέα Υορκη. Στη Νέα Υορκη έχεις την αίσθηση πως βρίσκεσαι σε μια πόλη με ιστορία εστω κι αν είναι τόσο συχρονη. Αρκει να ξεπεράσεις τον πρώτο υλιγγο του Ουρανοξυστη". Θυμάμαι αυτά τα λόγια της τώρα, μόλις δεκα μέρες στη Νέα Υορκη, καθώς έχω ακόμη φρέσκια τη γευση απο τον μακρύ περιπατο πάνω κάτω στην Κολόμπους Αβενιου, δεκαπέντε του Σεπτέβρη.

Ενα ατέλειωτο πανηγυρι καπου δεκα χιλιομετρα, με όλων των ειδών τους μικροπωλητές. Στον αέρα μυρωδιές ανθρωπων, φαγητών, λουλουδιών, σμιγουν μεσα στην υγρή, ζεστη ατμοσφάρα. Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω δει σμιξιμο ανθρωπων τόσο διαφορετικών, άσπρων, μαυρων, κιτρινων, κοκκινων, με τόσο φυσικό τροπο. Ακομα και η ομάδα των τραβεστί που πουλουσαν φαντεζί περούκες, απορροφήθηκε γρήγορα, μετα την πρώτη περιέργεια, απο το χαρουμενο τατουάζ της κοσμοθάλασσας.

Θα σου μιλήσω λίγο για το φεστιβάλ αυτό που φαίνεται πως είναι ένα απο τα πολλα που γινονται στην Νέα Υορκη.

Μερες τώρα ειχαμε προσέξει στην Λεωφόρο Κολόμπου, δυό βηματα απο το σπιτι μας, την διαφημιστική λωριδα που διασχιζε τον δρόμο ψηλά και μιλουσε για ένα φεστιβάλ. Δεν δώσαμε σημασία, και για χθές την Κυριακή ειχαμε προγραμματίσει επισκεψη στο Μουσείο Μετροπολιταν. Καθως ομως βγήκαμε απο το σπιτι, τραβηξε την προσοχή μας το πλήθος. Ο δρομος ειχε κλεισει, οπως και ολοι οι γυρω δρόμοι. Ορχήστρες ποπ, τζάζ και "χεβη" οπως τις λέτε εσεις οι νέοι, και μπροστά τους ομάδες ανθρωπων, να τραγουδουν και να χορευουν. Και γραμμή τα αυτοσχέδια μαγαζακια, αλήθεια ποτε προλαβαν και τα εστησαν, θα πρέπει να κατέβηκαν απο τα χαράματα. Φορέματα, πλεκτά, σουβενιρ, κοσμηματα, βιβλία, λουλουδια, οτι φανταστεις απο είδη λαϊκής τέχνης της Αφρικής, της Ασίας, της Αμερικής και της Ευρώπης. Ενα περιπτερο με την ελληνική σημαία μας τραβηξε σαν μαγνήτης. Πουλούσε μεγεθύνσεις απο φωτογραφίες των νησιων και χειροποίητα κοσμήματα. Πλησιασαμε με πλατυ χαμόγελο και με την ελληνικη καλημέρα. Η κοπέλα ένιωσε κάπως άβολα.

-Ξέρετε, δεν ειμαστε Ελληνες, ειμαστε Πολωνοι, αλλά ο αδελφός μου είναι παντρεμένος στην Ελλάδα με Ελληνίδα και... Η απογοήτευση μας γρήγορα έσβυσε μεσα στον καπνό των ελληνικών και κυπριακών σουβλιτοσιδικων. "Souvlaki", "gyros", "pita bread," σπανακόπιτες και χωριατικη σαλάτα που σερβιρουν μεσα σε

χάρτινα πιατά. Μην απορείς για τη σαλάτα σε υπαιθριο πανηγύρι. Φαντάσου πως σέρβιρουν τα φαγιά τους οι Ινδοί, οι Κινέζοι, οι Πακιστανοί, οι Νιγηριανοί, ζεστα ζεστα της ώρας η οι Ιταλοί τις μακαρονάδες τους με φρεσκια σάλτσα και τυρί παρμεζάνα.

Παρακολουθούσαμε όλες εκείνες τις χιλιάδες, να ήταν δέκα είκοσι, τριάντα χιλιάδες κόσμος, ίσως και περισσότεροι, .. Ασπρόμαλλες κυρίες με τα τακουνακία τους, νεα ζευγάρια με τα μωρά να κοιμούνται στα αμαξάκια, μαμαδες που τραβούν από τα χέρια τα παιδιά. Μια νεαρή μητέρα έσπρωχνε ένα .. τριπλό αμαξάκι, το ένα πίσω από το άλλο με τα τριδύμα της μέσα. Μαυράκια με δεκαδες πλεξίδες, κινεζάκια και γιαπωνεζάκια με τα σχιστά μάτια, όλων των ειδών τα παιδιά. Βλεπαμε λοιπον όλες εκείνες τις φάτσες και βγάλαμε το συμπέρασμα. Μονο η Νέα Υορκη μπορεί να καταπιει και να χωνέσει χωρίς να βαρυστομαχιασει ολο αυτό το ανομοιογενές υλικό. Καπου εκεί, στην 72η Οδο, ο τουριστικός οδηγός που έχουμε στα χέρια μας, λέει πως είναι το σπίτι του Τζων Λέννον.

Ξέρεις, η Νέα Υορκη είναι πολυ ευκολη πολη για τον ξένο γιατί είναι χωρισμένη σε τετράγωνα. Καθέτως είναι οι Λεωφόροι, 1η, 2η, 3η κλπ και οριζοντίως είναι οι Οδοί. 1η, 2η κλπ. Ετσι δεν υπάρχει περίπτωση να χαθει κανεις. Η 5η Λεωφορος, που είναι δίπλα στο Central Park είναι το σημειο από όπου χωρίζουν οι Οδοί. Όταν δηλαδή πεις 24η δυτικά θα πει 24 δρόμους δυτικά της 5ης Λεωφορου. Το Μανχάταν, είναι η καρδιά της Νεας Υορκης, είναι ένα μακροστενο νησι που περιτριγυρίζεται από ποταμούς.

Τρεις δρόμους πάνω από τον δικό μας, στην 72η οδό, ακριβώς δίπλα στο Σεντραλ Παρκ είναι το περιφημο κτίριο Ντακότα, όπου βρικεται το διαμέρισμα του, εκεί που τον δολοφόνησαν. Μεσα στο Πάρκο, απέναντι, η Γιοκο Όνο, η γυναικα του, αγορασε ένα κομμάτι γη, όπου έβαλε κι έφτιαξαν ένα σεμνο ψηφιδωτό δάπεδο που στο κέντρο γραφει: imagine. το τραγουδι-συμβολο του πιο ταλαντουχου από τους θρυλικους Beatles. Νέοι και νέες, αλλά και πιο μεγάλοι περνουν, στέκονται μερικά λεπτά σιωπηλοι και προχωρουν. Σκέφτομαι πως ο παρανοϊκός που τον σκότωσε δεν μπορούσε να φανταστεί πως την ίδια στιγμή δημιουργουσε ένα θρυλο. Όπως σ έμας στην Πέτρα του Ρωμιου ή στο Κουρειο ο χωρος φιλοξενει μέρα με τη μέρα ολο και πιο έντονα τον θρυλο, στο Μανχάταν ο Συγχρονος θρυλος, λέγεται Τζων Λέννον.

Ο μαύρος θυρωρός φαίνεται να έχει ακουσει χιλιάδες φορές το ερωτημα: Είναι αυτό το σπίτι του Τζων Λέννον; Απαντα προτου τελιωσουμε, με μια δωση θλιψης. Ναι, αυτό είναι.